

Arrest

nr. 200 997 van 12 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat S. BENKHELIFA
Chaussée de Haecht 55
1210 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 8 maart 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de "impliciete beslissing van 7 maart 2018 houdende de overdracht aan Italië".

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van Mr. R. HIND, die loco Mr. S. BENKHELIFA verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. T. SCHREURS, die loco Mr. E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, werd op 25 januari 2018 aangetroffen te Gent.

Diezelfde dag nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van de verzoeker een zogenaamde bijlage 13septies.

Tegen de in deze bijlage 13septies vervatte beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek en de beslissing tot terugleiding naar de grens (met Duitsland), diende de verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in.

Deze vordering werd verworpen bij een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 8 februari 2018.

De huidige vordering tot schorsing is gericht tegen een "impliciete beslissing van 7 maart 2018 om verzoeker over te brengen naar Italië".

2. Ontvankelijkheid van de vordering

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota op dat de vordering niet ontvankelijk is omdat de aangevochten "impliciete beslissing" niet bestaat.

2.2. Ter zake moet het volgende worden vastgesteld:

Uit het mailverkeer dat werd gevoegd bij het huidige verzoekschrift en uit de stukken van het administratief dossier blijkt onmiskenbaar dat Duitsland de door de verwerende partij aanvankelijk gevraagde terugname van verzoeker heeft geweigerd. Daarop heeft de verwerende partij op 20 februari 2018 een verzoek tot terugname gericht aan de Italiaanse autoriteiten, op grond van artikel 18.1.b van de Verordening Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (de Dublin III-verordening).

Verzoeker betoogt dat op 7 maart 2018, de termijn zoals voorzien in artikel 25 van de Dublin III-verordening is verstreken, zodat er in casu sprake is van een stilzwijgend akkoord tot terugname van de Italiaanse autoriteiten. Op grond van deze zogeheten tacit agreement neemt de verwerende partij een beslissing om verzoeker over te brengen naar Italië zijnde de bestreden beslissing, zo stelt hij.

De verwerende partij stelt daar tegenover dat zij thans (nog) niet de beslissing heeft genomen –noch expliciet, noch impliciet- om verzoeker daadwerkelijk aan Italië over te dragen.

Verzoeker maakt ter zitting melding van een overdracht op 17 maart e.k., maar hiervan is geen enkel tastbaar spoor. In tegendeel, de Raad heeft, in het kader van de afwikkeling van de betekening van de procedur stukken en de vraag naar een mogelijke datum van effectieve verwijdering met het oog op het fixeren van de zaak op het meest nuttige moment, vanwege de verwerende partij een document ontvangen waarop uitdrukkelijk staat vermeld dat er geen overdracht is gepland. Bovendien bevestigt de raadsman van de verwerende partij dat er vooralsnog geen sprake is van een geplande overdracht en dat, indien toch zou worden besloten om verzoeker daadwerkelijk over te dragen aan Italië, een expliciete beslissing zal worden genomen zoals voorzien in artikel 26 van de Dublin III-verordening en waartegen verzoeker zich in rechte zal kunnen verweren.

De Raad kan derhalve alleen maar vaststellen dat er in de huidige stand van het geding geen enkele indicatie voorhanden is waaruit zou blijken dat de verwerende partij een impliciete beslissing zou hebben genomen om verzoeker aan Italië over te dragen. Overigens, aan verzoekers bezorgdheid dat hij louter op grond van het stilzwijgend akkoord van Italië dat hiervoor werd vermeld, zou worden overgedragen, zodat hij zich tegen deze overdracht niet in rechte tegen zou kunnen verweren, werd ter zitting tegemoet gekomen door de verwerende partij: zij bevestigde dat verzoeker niet zal worden overgedragen aan Italië dan na een uitdrukkelijke overdrachtsbeslissing daartoe, waartegen hij een vordering zal kunnen instellen om zijn middelen en grieven te laten gelden.

2.3. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk bij gebrek aan voorwerp.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

A. WIJNANTS